

Veure de l'exili català i republicà

Nº 50

Gener de 1991

Dis-tensió i guerra

La dis-tensió militar i política entre l'Est i l'Oest ha alliberat la bel·licositat imperialista, sobretot en els USA, i ha fet possible l'amenaça de guerra en el Golf pèrsic.

Què ha succeït a l'Est? Sota l'impulsió gorbacheviana, els sistemes polítics s'han desagregat i l'equilibri social s'ha trencat amb l'aparició de tots els vicis socials del capitalisme: tancament de les fàbriques, desocupació, empobriment de la vida, desesperació... Ara es pretén empeltar estructures capitalistes en una societat desintegrada. Però, diem-ho, la crisi que ha succeït a l'economia dirigida no és com es pretén una "crisi del comunisme", és una crisi que és el mirall de les runes presents i futures del capitalisme.

Els dos sistemes econòmics, de l'est i de l'oest s'ajunten, no en unes llibertats inexistents ni en una mentidera prosperitat, sinó, per els pobles, en una desesperació comuna. I els turiferaris del capitalisme pretenen que se'n sortirà per una guerra llampec i, per ells, llunyana.

Si la guerra esclata, les forces socials, en el Sud, es desterraran. Si hi havia un "equilibri del terror" entre l'est i l'oest, el desterrament de la guerra farà esclatar les societats del Nord i del Sud.

Una "democràcia exemplar"

Hi ha en el món, figureu-vos, una "democràcia exemplar": és l'Espanya post-franquista. Les classes benestants, les que dirigeixen els Estats, i llurs turiferaris, l'esdevenen tots d'aquest "exemplar de democràcia". Per què aquests immensos elogis? És perquè la gent, els ciutadans, "van a votar", obeïnt a una "Constitució", lliurement?

No, aquesta "democràcia" és exemplar perquè el país, Espanya, ha sortit d'una dictadura militar i feixista sense treballs. És així i no és que se'n diu, però en realitat és perquè se'n ha sortit, creuen, sense restablir la vertadera democràcia espanyola, la democràcia republicana. I per què aquesta gent, tot el món, diem, no vol d'una República espanyola? Senzillament perquè aquesta República va ser defen-

sada contra l'atac internacional feixista pels pobles peninsulars i pel proletariat en armes, fet històric que constituï una revolució social a l'ensens que una defensa dels valors democràtics. És aquest el fet històric, ell "exemplar", que es vol amagar. Com

Barcelona
Monument a Pi i Margall
i estàtua de la
República

si la història dels pobles i dels homes pogués amagar-se!

En un article del "Monde" - Liber, juny 90 - de Carlos T. Powell, que comenta "Transiciones desde un gobierno autoritario" de Guillermo O'Donnell, "les leçons de la democratie espagnole", llegim : "Espanya ha passat de forma aparentment miraculosa de la dictadura a la democràcia", "en els anys 70, Espanya, que començava el seu passatge a la democràcia, era una potència capitalista mitjana comprenent en el seu territori una presència militar americana". Observarem que en els anys 70 el franquisme exercia de ple la seva repressió, fet que pels autors no contradiu "la naixença de la democràcia", com tampoc la contradiu, sinó al contrari, l'ocupació militar nordamericana.

La mentalitat dels nostres turiferaris s'expressa en l'elogi que fan del capitalisme restablert precisament per Franco ; "L'èxit de la democratització estaria lligat al desenvolupament socio-econòmic del país en els anys 60 i començaments dels anys 70". Aquesta confusió entre triomf capitalista i democràcia és molt característica de la mentalitat amb que són "explicats", per exemple, els actuals esdeveniments a l'Est europeu.

El caràcter "post-franquista" del règim espanyol és, tanmateix, reconegut : "... les forces socials i polítiques que havien sostingut més o menys activament el règim precedent han jugat un paper electoral important en la nova democràcia".

Els autors reconeixen la manipulació electoral, que tingué lloc quan les primeres eleccions : "Encara que un "Comité dels Nou" representant els principals partits d'oposició s'hagi format als començos de 1977 per negociar amb Suárez, aquest va decidir per l'essencial el calendari i l'extensió de les reformes pre-electorals".

Es reconeix en l'article que una manipulació electoral va permetre el triomf d'un centre-dreta (UDC), fet "que va descoratjar les forces armades, les classes posseïdores i certs professionals d'abandonar el joc democràtic". Es reconeix, doncs, com és relativa la força d'aquesta democratització.

Es tracta també de "l'acord tàcit" en virtut del qual s'es va admetre que les noves Corts actuarien, de fet, com una assemblea constituent".

A més, "el primer govern democràticament elegit de Suárez buscà una entesa en regla (acords de Moncloa) amb els partits d'oposició d'esquerra". Es així com els sindicats foren neutralitzats.

Sobre la "neutralització de les forces armades", s'hi diu, referint-se sempre a Espanya, una enorme contraveritat, "no tenien ni se sentien responsabilitat en la política del règim", com si Franco no hagués estat el representant de l'exèrcit. Pretenen justificar aquesta teoria dient que "la repressió havia estat generalment deixada a unitats especials de la policia". Tots sabem que el post-franquisme no ha depurat tampoc aquestes "unitats", fet sens dubte "exemplar", i únic en el món, també.

Veiem que, en el cas d'Espanya els autors tracten d'encolomar-nos la teoria habitual de pretendre que en els règims feixistes els exèrcits són "innocents" de les malifetes practicades. Però ja Claudi Fournier escrivís en el "Manifest català i republicà" del 6 d'octubre 1977 : "En el marc geogràfic de l'Estat espanyol, qui exercia el poder i l'exercia encara; és l'Exèrcit. I certament un Exèrcit que es manté en peu de guerra.". "(L'exèrcit) abans com a peó de les potències feixistes europees i, ara, amb el beneplàcit i recolzament efectiu dels principals vencedors de la segona guerra mundial".

En tot el text no apareix pas el mot "república", ni és qüestió de la guerra civil ni de l'exili. Tot això és "oblidat", tot darrera l'"exemplaritat" d'un panxacontentisme general. La història és esborrada.

Homenatge a Manuel Azaña

Llegim que a Montauban - França - on morí a l'exili el 4 novembre 1940 el president de la República espanyola don Manuel Azaña, ha tingut lloc una Exposició-commemoració.

Hi han assistit l'embaixador d'Espanya a París i el ministre espanyol de la Cultura Jorge Semprun.

Es tracta, és evident, pels representants de l'Estat espanyol, d'una recuperació dels nostres valors republicans.

Es que és una bona cosa aquest "homenatge del vici a la virtut"? És que potser és un signe positiu de la recuperació republicana en la memòria espanyola?

El que sí mostra aquest homenatge és que en l'heretatge del crim franquista no hi han valors culturals dels que els post-franquistes puguin vanter-se.

Actualitat del "Guernica" de Picasso

El "Guernica", ocultat

En el "Monde" del 27 d'octubre s'hi troben diverses pàgines d'informació publicitària sobre Madrid, presentada com centre europeu econòmic i cultural.

S'hi tracta de museus, però no hi hem vist cap referència al quadre de Picasso, amagat, com se sap, en el Cason del Buen Retiro.

Creuen els sempre-franquistes que daràn oblidar llur crim històric?

Contemplant el "Guernica" ...

... en el Cason del Buen Retiro, Raissa Borbatxev, el 27 d'octubre, ha dit: "la guerra civil és la pitjor de les coses que pu-

guin arribar a un poble" i que "el quadre és el símbol de la crueltat de la guerra civil".

En aquesta molt simbòlica visita, que de fet fou un homenatge al combat del poble espanyol republicà, i darrera les frases, molt humanes, Raissa Gorbatsxev s'ha guardat bé de condemnar explícitament el crim franquista.

Un present verinós

Aquest 13 de novembre, en la reunió de París, François Mitterrand ha obsequiat Felipe González, en nom de l'amistat amb l'Espanya, de dos quadres de Picasso, "segons la voluntat (?) del pintor", se'ns diu, d'un dedicat per aquest "en homenatge als republicans anti-franquistes espanyols caiguts en els rengles de la resistència francesa".

Els homenatjats no mereixien aquest greuge per raó d'Estat. Com haurà rebut Juan Carlos aquest present?

ESPURNES

Qui oblida què ...?

Llegim el 14 de setembre que "Pujol demana als alemanys que no s'oblidin ...". Jordi Pujol parla emportat per l'actualitat de la "unificació alemanya".

Nosaltres constatem que el president Pujol oblida, si és que ho ha sabut mai, que els alemanys, que per cert estaven força - massa - units, bombardejaren de 1936 a 1939 tants i tants pobles i ciutats del territori republicà, com la ciutat basca "Gernika".

Una medalla de la Pau

Picasso
"Guernica"

Llegim amb sorpresa, en el "Monde" del 18 d'octubre, que uns parlamentaris espanyols, visitant Bagdad, han entregat al president Saddam Hussein, una medalla de la Pau atorgada pel Parlament espanyol. Quinze espanyols han pogut, a més, sortir de l'Irak.

Troblem que fer front a la bel·licositat occidental té força mèrit.

El Premi Nobel de la Pau 1990 ...
quina significació té ?

En aquest mes d'octubre 1990 el Jurat Nobel ha atorgat el premi de la Pau al dirigent soviètic Gorbatxev.

Tenim un dubte sobre la significació d'aquest Premi. Sabeu que, d'ençà de molts anys, el premi era sempre atorgat a personalitats de forta significació antisoviètica. Aquest any, és que Gorbatxev l'ha guanyat per haver allunyat en el món el perill de guerra nuclear, o bé per la seva important contribució a la desintegració dels règims dels països de l'Est?

"Espanyols" per força

Llegim que, en ocasió de la visita a Barcelona del dirigent Gorbatxov, "(els espanyols) han fet anul·lar l'entrevista prevista entre el president català Jordi Pujol i el líder soviètic, això per causa de pressions diplomàtiques espanyoles". I "les autoritats espanyoles van acompanyar Borbatxev en tots moments".

Veiem en aquest episodi un menyspreu pel poble català i les seves institucions. En el crim de l'afusellament del president Lluís Companys hi ha haver, a més del crim, el mateix menyspreu pel poble català.

No estem en República.

César Vallejo

César Vallejo, el poeta peruà combatent - el combat del poeta - de la nostra guerra, ha mort, a Paris, aquest mes de setembre.

"Si la mare Espanya cau - dic, és un dir -
sortiu, nens del món, aneu a cercar-la!"

"El veritable poble espanyol

... (és) el que ha lluitat contra el feixisme ... i contra Napoleó", ha dit Fidel Castro en el seu discurs del 27 de juliol a Cuba. Es referia als habitants d'una barriada de Madrid, Cerro-Belmonte, amenaçats d'expulsió de llurs vivendes i que han demanat a Cuba l'asil polític, demostrant "que no estaven d'acord amb el règim espanyol".

Hi apareix la memoria del combat republicà.

L'homenatge republicà a Manuel Azaña

En l'homenatge a Montauban al president Manuel Azaña, estigué present el republicanisme espanyol de l'exili, representat per l'Associació d'antics combatents i víctimes de guerra de la República espanyola i per l'Acció republicana democràtica espanyola. El seu president a França, Manuel Riera Claville, hi digué :

"No creuen vostés que Azaña, home de pensament i d'acció, no pregonaria avui dia a tots els vents, desde totes les tribunes socials, polítiques, universitàries, que "pels republicans no ha d'haver-hi cap interposició entre la voluntat sobirana del Poble i el poders superiors de l'Estat?"

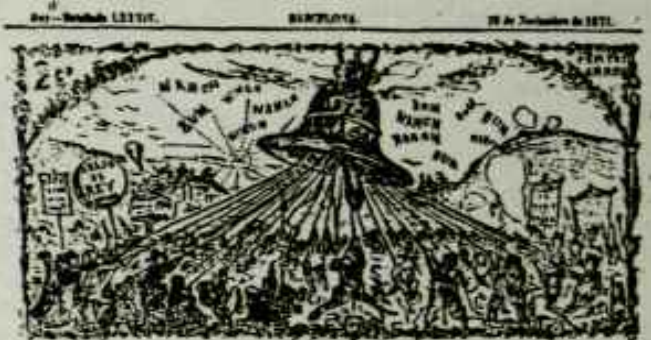
Azaña sabria treure les conseqüències operatives de l'afirmació de la Constitució actual de que "tots els poders procedeixen del Poble", i que la primera conseqüència és l'elecció de tots els poders de l'Estat a tots els nivells i sense excepció!

Les interposicions a que es refereix Azaña, es diguin dinàstiques, poders hereditaris o poders fàctics, deuen ser radicalment excloses en un règim Constitucional Republicà.

.....
I una tercera i greu pregunta :
Han reflexionat ponents i dialogants en el greu defecte d'estructura del règim polític actual que confon capciosament, arterosament, subtilment, legalitat i legitimitat?

Deixem aquestes preguntes com reflexió pendent a totes les famílies republicanes que avui dia s'estan constituint com única oposició vàlida i única alternativa de poder a Espanya."

Manuel Riera Claville

LACAMPANA DE GRACIA

Una "força d'ocupació"

Ens assabentem que aquest 29 d'agost hi ha hagut un acord entre el govern de Madrid i el govern autònom basc, acordant a les forces de policia del govern basc unes avantatges que permetran l'establiment de la Guàrdia civil com força militar pel control de les fronteres, els aeroports i les costes. Se'ns presenta aquest acord com una "victòria nacionalista". Nosaltres hi veurem una marginalització de la guàrdia civil en "força d'ocupació". És la seva vocació heretada del franquisme.

Quina unitat de les esquerres ?

Sembla que, apropiat-se unes eleccions al Parlament de Catalunya, "les esquerres" voldrien unir-se, per tal de vèncer el nacionalisme català dretà i burgès.

Des d'on estem, allunyats dels carrers de Barcelona, veiem que la burgesia catalana domina la situació política perquè apareix, als ulls del poble català, com "catalana".

Veiem "les esquerres" : els socialistes catalans, el PSC, es mostra fortament subordinat als "socialistes espanyols", PSOE. El líder d'aquest, Felipe González, és "l'home fort" de la política espanyola, incloent-hi la catalana. Per què aquesta subordinació? Ens sembla clar, a Catalunya, cal comptar amb el vot de la classe obrera que

no apareix prou catalanitzada.

De les altres "esquerres", comunistes i altres esquerrans, es pot dir també que "la catalanitat" no apareix als ulls del poble català degut a la necessitat política de comptar amb el vot dels obrers de parla castellana.

Si no hi ha un "socialisme català", si no hi ha un "comunisme català", si, a més, no existeix un lligam "republicà", i naturalment "català", que uneixi totes "les esquerres", com es pot fer front a una burgesia catalanista, naturalment capituladora davant el poder central espanyol?

A "dins" o a "fora"

La nova ens ha sorprès agradablement i ens ha decebut. Ens hem assabentat de que en el si del partit dels socialistes de Catalunya s'ha creat una corrent d'opinió "Esquerra Socialista de Catalunya" que reivindica, a l'ensem, que el dret a l'autodeterminació, la República. Molt bé, el poble català comença a recuperar la seva memòria històrica. Però, i el fet ens ha decebut, per arribar-hi, a aquesta "república", volen modificar l'actual Constitució espanyola que, seguint la voluntat de Franco, ha restablert la monarquia borbònica a l'Estat espanyol.

Doncs, la reivindicació republicana d'aquesta corrent socialista catalana no sorgeix de la històrica i legal República del 31 ni dels valors republicans de la nostra guerra i de l'exili.

Reconeixem que és una bona opció la presentació d'una Federació de repúbliques on serien incloses totes les nacions peninsulars. És un allunyament del nacionalisme anti-republicà.

Pensem també que aquesta nova reivindicació implica la recuperació de la independència nacional del socialisme català. La fi del sucursalisme seria també una victòria catalana.

"Les Majestats"

Llegim aquest mes de setembre que, a petició dels catalans de CiU, a les Corts espanyoles, si "les injúries i calúmnies contra l'honor i la intimitat de les persones", no seran objecte de penes de presó, sinó de multes, "es fa excepció de la família reial, els delictes d'opinió sobre la qual seguiran sent motiu de presó". No, no estem en República.

Continuïtat ...

Ho hem sentit, astorats, a la TV francesa, aquest 23 de setembre : la policia francesa, en col.laboració amb la policia espanyola, ha detingut, a Biarritz, el dirigent suposat d'ETA, José Javier Zabaleta. Aquest pot ser, escolteu bé, "un dels autors de l'atemptat contra Carrero Blanco". Doncs, per aquest mèdia, a França, el dit atemptat contra el règim franquista, va ser "delictuós". Doncs, el règim de Franco era políticament "respectable".

Hi ha continuïtat, i no ruptura, entre franquisme i post-franquisme.

Octavio Paz

Escriptor i poeta mexicà, ha rebut el premi Nobel de literatura 1990.

Amic de la nostra República, va participar quan la nostra guerra al Congrés internacional d'escriptors antifeixistes que tingué lloc a València en 1937.

La defensa de la República espanyola va donar lloc a un immens moviment intel.lectual progressista.

Presentat per : Joaquim Vinyes - Décines - França.